EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 25.11.2025
COM(2025) 957 final

Henstilling med henblik på

RÅDETS HENSTILLING

om den økonomiske politik i euroområdet

{SWD(2025) 957 final}

Henstilling med henblik på

RÅDETS HENSTILLING

om den økonomiske politik i euroområdet

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 136 sammenholdt med artikel 121, stk. 2,

som henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1263 af 29. april 2024 om effektiv samordning af de økonomiske politikker og om multilateral budgetovervågning samt om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1466/97[1], særlig artikel 3, stk. 3, litra a),

som henviser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1176/2011 af 16. november 2011 om forebyggelse og korrektion af makroøkonomiske ubalancer[2], særlig artikel 6, stk. 1,

som henviser til henstilling fra Europa-Kommissionen,

som henviser til Det Europæiske Råds konklusioner,

som henviser til udtalelse fra Det Økonomiske og Finansielle Udvalg,

som henviser til udtalelse fra Udvalget for Økonomisk Politik,

og som tager følgende i betragtning:

(1) Rådets henstilling om den økonomiske politik i euroområdet er en integreret del af den årlige cyklus for makroøkonomisk samordning. Den giver vejledning til euromedlemsstaterne, der er skræddersyet til de specifikke udfordringer, som Den Økonomiske og Monetære Union står over for.

(2) Henstillingen tjener som et redskab, der skal yde hjælp til at fastlægge Eurogruppens politiske dagsorden og fremme politiske drøftelser om spørgsmål af fælles interesse og dermed til at fremme sammenhæng og konvergens mellem Unionens og de nationale politikker. Ved at skabe en fælles forståelse af de vigtigste politiske prioriteter bidrager den til en mere effektiv politiksamordning, styrker modstandsdygtigheden og øger euroområdets evne til at reagere på eksterne chok, samtidig med at det udnytter mulighederne for bæredygtig og inklusiv vækst, sikrer stabilitet og bidrager til omstillingen til en dekarboniseret og digital økonomi.

(3) Den situation, euroområdet står over for, er mere usikker end på noget tidspunkt i det seneste årti. Geopolitiske spændinger, navnlig Ruslands igangværende angrebskrig mod Ukraine, påvirker EU's østlige grænseregioner, og en mere fragmenteret, multipolær verdensorden ændrer handelsmønstre og finansielle mønstre. Store partneres ensidige tilgange, navnlig inden for handel, har ført til ustabile markeder og rejst spørgsmål om pålideligheden af mangeårige internationale rammer. På den ene

[1] EUT L 1263 af 30.4.2024, s. 1.
[2] EUT L 306 af 23.11.2011, s. 25.

side har denne udvikling givet sig udslag i en række eksterne chok, der forstyrrer de globale forsyningskæder og skaber udsving i handel og kapitalstrømme og på energimarkederne. På den anden side understreger den, at økonomisk sikkerhed og strategisk uafhængighed er vigtige dimensioner af økonomisk modstandsdygtighed, og at det haster med at investere i kritisk kapacitet og cirkularitet. På denne baggrund udgør konkurrenceevnekompasset[3] – et strategisk initiativ fra Europa-Kommissionen – en værdifuld ramme til vurdering af både udfordringer og muligheder. Ved at identificere tre prioriterede områder – mindskelse af innovationskløften, dekarbonisering af økonomien og reduktion af den strategiske afhængighed – anviser det, hvor Unionen og euroområdet skal koncentrere indsatsen for at sikre velstand i en verden i hastig forandring. For at udnytte nye muligheder er fremadskuende politikker, tættere samordning mellem medlemsstaterne og et fornyet fokus på innovation afgørende. Ved at afhjælpe strukturelle sårbarheder og uddybe det indre marked og samtidig styrke sikkerheden og uafhængigheden kan Unionen og euroområdet gøre eksternt pres til katalysatorer for langsigtet modstandsdygtighed og global indflydelse.

(4) Euroområdets økonomi er fortsat modstandsdygtig. Den økonomiske vækst oversteg forventningerne i årets første ni måneder. Dette resultat, som er bedre end forventet, skyldtes oprindeligt en kraftig stigning i eksporten forud for de forventede toldstigninger, men også investeringerne i udstyr og immaterielle aktiver var større end forventet. Som en af verdens mest åbne store økonomier vil euroområdet uvægerligt mærke presset fra de skærpede globale handelsrestriktioner og spændinger. Som følge heraf er den interne efterspørgsel den vigtigste vækstmotor – og forventes fortsat at være det – understøttet af et stabilt arbejdsmarked, realindkomstforbedringer og generelt gunstige finansieringsvilkår. I 2026 ventes den økonomiske aktivitet fortsat at være begrænset af en langsommere ekstern efterspørgsel som følge af handelsrestriktioner og vedvarende global usikkerhed. Samlet set forventes en vækst i det reale BNP i euroområdet på 1,2 % i 2025 og 1,2 % i 2026. Vækstudsigterne er stadig meget usikre med nedadgående risici.

(5) Inflationen i euroområdet dæmpes fortsat. Siden foråret 2025 har inflationen svinget omkring et niveau, der stort set er foreneligt med prisstabilitet. Den samlede (HICP) inflation lå på 2,1 % i oktober 2025, mens den underliggende inflation (ekskl. fødevarer og energi) fortsat er højere, nemlig 2,4 %. Det underliggende prispres forventes at forblive behersket som følge af euroens seneste appreciering, den intensiverede importkonkurrence og den afdæmpede lønvækst. Inflationen i euroområdet har på det seneste ligget tæt på ECB's definition af prisstabilitet, men for nogle medlemsstater er den fortsat høj. På den baggrund bremsede Den Europæiske Centralbank (ECB) den lempelseskurs, som den havde indledt i juni 2024. Mellem juni 2024 og 2025 er renten på indlånsfaciliteten sænket med i alt 200 basispoint, hvilket bringer den ned på 2 %. Som følge heraf ligger de pengepolitiske renter i euroområdet i øjeblikket tæt på de fleste skøn over den naturlige sats. Fremadrettet forventes den samlede inflation ifølge Kommissionen at ligge på 2,1 % i 2025 og 1,9 % i 2026. Risiciene for inflationsudsigterne er stort set afbalancerede; de fleste mål for inflationsforventningerne på længere sigt ligger fortsat på ca. 2 % og understøtter således stabiliseringen af inflationen omkring målet. Dette tyder på, at ECB's politik har været troværdig, idet den har forankret forventningerne og styret inflationen tilbage i retning af prisstabilitet.

[3] COM(2025) 30 final.

(6) I de seneste år er der sket relevante forbedringer af budgetstillingen i euroområdet som helhed: Fra 2020 til 2024 faldt det gennemsnitlige underskud fra 7,0 % af BNP til 3,1 % af BNP, mens gældskvoten faldt med 10,1 procentpoint til 88,1 % af BNP i 2024. De finanspolitiske udsigter peger i retning af en beskeden forværring, idet underskuddet forventes at stige til 3,2 % af BNP i 2025 og 3,3 % af BNP i 2026 som følge af stigende forsvarsudgifter samt fortsat vækst i renteudgifterne og visse indtægtstab. Gældskvoten forventes at stige til 88,8 % af BNP i 2025 og 89,8 % af BNP i 2026, hvilket afspejler en mindre gunstig rente-vækst-forskel og vedvarende primære underskud. Den finanspolitiske kurs forventes at forblive stort set neutral i prognoseperioden i både EU og euroområdet, om end med betydelige forskelle mellem medlemsstaterne. Den finanspolitiske kurs er et resultat af den finanspolitiske kurs, som Rådet har fastsat i overensstemmelse med Unionens ramme for økonomisk styring, den fleksibilitet, der tillades i henhold til den nationale undtagelsesklausul for at lette skiftet til højere forsvarsudgifter, samt virkningen af genopretnings- og resiliensfaciliteten og andre EU-fonde.

(7) Omlægningen af Europas sikkerhedsmæssige situation medfører en omlægning i retning af betydeligt øgede forsvarsudgifter i hele Unionen. NATO-medlemmerne har forpligtet sig til et nyt mål på 5 % af BNP til forsvars- og sikkerhedsrelaterede udgifter. Rådet har støttet denne indsats ved at aktivere de nationale undtagelsesklausuler under EU's finanspolitiske ramme for 12 euromedlemsstater. Kommissionen og den højtstående repræsentant har sammen med ReArm Europa-planen offentliggjort en hvidbog om europæisk forsvarsberedskab 2030[4], som giver medlemsstaterne en finansiel løftestang til at styrke forsvarskapaciteter og -infrastruktur, herunder sikkerhedstiltag for Europa (SAFE) [5], hvorigennem der vil blive kanaliseret op til 150 mia. EUR fra EU-budgettet til medlemsstaterne i form af lån til fremme af forsvarsinvesteringer. Efterspørgslen efter dette nye instrument har været stor fra medlemsstaterne, som har udtrykt interesse for at deltage, og hvis ansøgninger om midler overstiger det disponible budget. Forsvarsudgifterne er fortsat uensartede på tværs af landene og undertiden stærkt koncentreret om personaleomkostninger. På efterspørgselssiden begrænser afhængigheden af systemer, der leveres af USA, og lange udviklingsperioder effektiviteten og muligheden for hurtigt at øge produktionen. En forøgelse af den europæiske produktion, et øget samarbejde mellem medlemsstaterne og en stigning i den andel af militært materiel, der udformes og fremstilles i Europa, kræver, at der tages hånd om de eksisterende begrænsninger, og at forsvarsmarkedet integreres yderligere. Dette kan give en makroøkonomisk stimulus på kort til mellemlang sigt gennem en udnyttelse af europæisk industrikapacitet i forbindelse med offentlige udbud, mens det store innovationspotentiale, der ligger heri, skaber mulighed for afsmittende virkninger på produktiviteten på lang sigt.

(8) Budgetstillingen i euroområdet er fortsat under pres, idet de offentlige underskud og gældsniveauerne stadig ligger over niveauet før pandemien i flere medlemsstater og ikke ventes at falde i de nærmest kommende år. En overholdelse af den finanspolitiske kurs, som Rådet har fastsat for at bevare gældsholdbarheden, vil skulle gå hånd i hånd med at skabe plads til udgifter dels som følge af behovet for styrkede forsvarskapaciteter, forbedret konkurrenceevne og øgede investeringer i strategiske

[4] Hvidbog om europæisk forsvarsberedskab 2030.

[5] COM(2025) 122 final.

prioriteter, herunder i kritisk kapacitet og kritisk infrastruktur, dels som følge af stadigt hyppigere forekommende hændelser i forbindelse med klimaændringer og miljøforringelse, hvor tab kun i begrænset omfang er privat forsikret. Disse betydelige og konkurrerende udgiftsbehov vil kræve en gradvis omprioritering af de offentlige udgifter, foranstaltninger til begrænsning af stigningen i omkostningerne ved aldring, forbedring af kvaliteten af udgiftsprogrammerne og en undersøgelse af mulighederne for at skabe yderligere indtægter. Af hensyn til sikringen af retfærdige og effektive skattesystemer er det fortsat vigtigt at mindske skattegabet ved at forbedre overholdelsen af skattereglerne, bl.a. gennem digitalisering, og bekæmpe skatteundgåelse og skatteunddragelse samt aggressiv skatteplanlægning. En udvidelse af skattegrundlaget og et skift i retning af skatter, der er mindre skadelige for væksten, kombineret med en forøgelse af incitamenterne til at arbejde og en tilpasning af skattestrategierne til bredere politiske mål ville støtte sunde offentlige finanser og bæredygtig vækst. Udgifterne kan blive langt mere effektive og målrettes politiske prioriteter gennem en grundig anvendelse af udgiftsoversigter, cost-benefit-analyser og værktøjer til resultatbudgettering. Navnlig kan øget brug af privat forsikring af klimarelaterede tab give yderligere finanspolitisk råderum. I forbindelse med midtvejsgennemgangen af EU's samhørighedspolitik blev en række områder (forsvar og sikkerhed, konkurrenceevne og dekarbonisering, energiomstilling, økonomisk overkommelige boliger, foranstaltninger vedrørende vand og udfordringer, som de østlige grænseregioner står over for) endvidere i 2025 fremhævet som EU's strategiske prioriteter. Omprogrammering af operationelle programmer og mobilisering af tilgængelige ressourcer vil give mulighed for yderligere investeringer inden for disse områder. Endelig ville en forbedring af effektiviteten af de offentlige investeringer gennem forsvarlig mellem- og langsigtet planlægning, en effektiv koordinering på tværs af politikområder og forvaltningsniveauer, en grundig projektvurdering og synergier med privat finansiering bidrage til højere produktivitet og finanspolitisk holdbarhed.

(9) Arbejdsmarkedet i euroområdet er fortsat stabilt trods manglen på arbejdskraft, som aftager, men fortsat er betydelig. Arbejdsløsheden er historisk lav og lå på 5,9 % medio 2025. Beskæftigelsesvæksten er aftaget, og den understøttes fortsat af stigende arbejdsmarkedsdeltagelse og indvandring. I flere medlemsstater har nettoindvandringen været den største bidragyder til beskæftigelsesvæksten siden 2021. Styret lovlig migration har bidraget til at afhjælpe manglen på arbejdskraft i bestemte brancher og opveje den demografiske modvind. Samtidig er der fortsat betydelige forskelle mellem befolkningsgrupperne. Udsigterne for 2026 peger i retning af fortsat afdæmpet beskæftigelsesvækst og fortsat lav arbejdsløshed, men med vedvarende forskelle mellem medlemsstater og regioner. Øgede handelsrestriktioner og vedvarende usikkerhed kan lægge en dæmper på væksten og dermed beskæftigelsen gennem både højere toldsatser på eksport og øget global usikkerhed. Efter en periode med hurtig vækst i de nominelle lønninger er udviklingen blevet mere afdæmpet. Den årlige vækst i de samlede lønomkostninger pr. ansat i euroområdet var på 3,9 % i første halvdel af 2025, hvilket er et fald fra 4,5 % i gennemsnit i 2024. På grund af faldende inflation steg reallønnen med 1,7 % i første halvdel af 2025, og medio 2025 var købekraften af lønningerne steget til 2019-niveauet i euroområdet som helhed. På længere sigt forventes en væksten i den overenskomstmæssige løn yderligere gradvis afdæmpet.

(10) Manglen på arbejdskraft og færdigheder kombineret med demografisk pres er fortsat en stor udfordring for mange sektorer i Europa og for økonomien som helhed. Udviklingen på arbejdsmarkedet bestemmes også af den igangværende omstilling til

en digital (jf. politikprogrammet for det digitale årti[6]) og dekarboniseret økonomi, som skaber nye muligheder og samtidig gør visse job og færdigheder forældede. At ruste arbejdstagerne til denne omstilling kræver en vedvarende indsats inden for opkvalificering og omskoling understøttet af en større overensstemmelse mellem arbejdsmarkedspolitikken, uddannelsesudbuddet og de færdigheder, der efterspørges. En forbedring af tilegnelsen af grundlæggende færdigheder fra en tidlig alder bidrager også til at skabe grundlaget for udvikling af færdigheder. En afhjælpning af de store regionale forskelle med hensyn til færdigheder og udrustning med menneskelig kapital ville være til gavn for arbejdstagerne og styrke det indre marked. Endvidere er et stærkere fokus på STEM-uddannelser (naturvidenskab, teknologi, ingeniørvirksomhed og matematik) – områder med mangel på arbejdskraft – afgørende for at opretholde konkurrenceevnen, beredskabet og det teknologiske lederskab. En styrkelse af incitamenterne til at arbejde ved at flytte skattebyrden væk fra arbejde, herunder gennem målrettede reformer af skatte- og socialsikringssystemerne, og en forbedring af arbejdsvilkårene i visse sektorer ville støtte arbejdsmarkedsdeltagelse og beskæftigelse. Fremme af integrationen af underrepræsenterede grupper (herunder kvinder, yngre og ældre arbejdstagere, romaer og personer med handicap), som afhænger af situationen i det enkelte land, ville yderligere styrke både udbuddet af arbejdskraft og inklusionen. Unges deltagelse og trivsel på arbejdsmarkedet er afgørende for Unionens fortsatte velstand. Samtidig er bekæmpelse af fattigdom og støtte til sårbare husholdninger gennem tilstrækkelige og holdbare sociale beskyttelses- og inklusionssystemer, bl.a. bedre adgang til plejetjenester og økonomisk overkommelige boliger, afgørende for social samhørighed. Skabelse af kvalitetsjob og kvalitetsprægede overgange samt sikring af en effektiv inddragelse af arbejdsmarkedets parter i politikudformningen og styrkelse af den sociale dialog er fortsat afgørende for at opretholde euroområdets konkurrenceevne og modstandsdygtighed over for strukturelle ændringer. Initiativer inden for rammerne af færdighedsunionen[7], planen for kvalitetsjob, vil bidrage til at fremme disse bestræbelser. [8]

(11) Det er afgørende at afhjælpe strukturelle svagheder, hvis der skal skabes forudsætninger for en stærkere og mere bæredygtig økonomisk vækst i Unionen og euroområdet. EU's vækstpotentiale hæmmes af produktivitetsgevinster, der i vid udstrækning er begrænset til mellemteknologisk produktion og tjenester, der beskæftiger lavtuddannede, mens USA har oplevet en mere markant udvikling inden for innovative sektorer præget at højtuddannet arbejdskraft såsom IT-tjenester. Hvis Europas innovations- og konkurrenceevne skal styrkes på globalt plan, er det nødvendigt at mobilisere ressourcerne i alle EU's regioner og omsætte Europas solide fundament inden for forskning til salgbare teknologier og produkter. Dette kræver større investeringer i forskning og udvikling (FoU) og viden, stærkere bånd mellem forskning og erhvervsliv, dybere innovationsøkosystemer og sikring af vækst i en veludviklet cirkulær økonomi. Enhedspatentsystemet er i den forbindelse et vigtigt instrument til at styrke innovationen. Gennem InvestEU[9] mobiliseres der sideløbende i

---

6 Politikprogrammet for det digitale årti udgør en fælles, juridisk bindende ramme til styring af EU's digitale omstilling hen imod 2030. Det fastlægger fælles mål på EU-plan, der anerkendes som en væsentlig katalysator for Europas konkurrenceevne, modstandsdygtighed og teknologiske suverænitet.

7 COM(2025) 90 final.

8 COM(2025) 959 final.

9 EUT L 107 af 26.3.2021, s. 30.

stort omfang offentlige og private investeringer, herunder i udvikling og udbredelse af innovationer, og platformen for strategiske teknologier for Europa (STEP)[10] er et vigtigt redskab til at kanalisere ressourcer til strategiske teknologier. Trods de seneste forbedringer er EU's økosystem for venturekapital desuden stadig fragmenteret og underkapitaliseret, navnlig for så vidt angår investeringer i vækstvirksomheder. Hvis innovationen skal intensiveres og FoU styrkes på europæisk plan, er det endvidere vigtigt at udvide forsyningen med privat langfristet risikovillig kapital, bl.a. gennem fremskridt med en opsparings- og investeringsunion og vedvarende støtte i form af politiske initiativer. Europas vækst og konkurrenceevne hæmmes også af strukturelt højere energiomkostninger. Handlingsplanen for energi til overkommelige priser har til formål at sænke energipriserne og mindske afhængigheden af fossile brændstoffer yderligere. Med henblik herpå er fuldførelse af energiunionen, elektrificering, energieffektivitet, fremskyndet udbredelse af vedvarende og ren energi, forbedret netkapacitet, herunder grænseoverskridende samkøringslinjer og effektiv brug af de eksisterende, intelligent netinfrastruktur og større fleksibilitet i energisystemet afgørende.

(12) Velfungerende vare- og arbejdsmarkeder samt finansielle markeder er afgørende for investeringer, modstandsdygtighed og produktivitet. Mobilisering af ressourcer til sektorer med store muligheder for produktivitetsvækst kræver, at flaskehalse for reallokering af kapital og arbejdskraft afhjælpes, herunder for at lette vilkårene for nystartede virksomheder og vækstvirksomheder. Det indre marked er trods dets store bidrag til Europas velfærd og konvergens fortsat ufuldstændigt – navnlig inden for tjenesteydelser, det digitale område og energi – på grund af interne hindringer, lovgivningsmæssige forskelle, komplekse procedurer og mangler i gennemførelsen. Med det formål at mindske hindringer, forebygge nye og tilpasse det indre marked til Europas strategiske mål lancerede Kommissionen i maj 2025 en ny strategi for det indre marked[11], der skal styrkes af en kommende køreplan for det indre marked frem til 2028. Ud over det indre marked kan fremme af et gunstigt erhvervsklima med vægt på forenkling, reduktion af den administrative byrde og styrkelse af forvaltningen af produktivitetspolitikker gennem stærkere nationale produktivitetsråd bidrage til at øge produktiviteten på tværs af medlemsstater. I en situation med geoøkonomisk fragmentering kan desuden fremme af stærke handelsmæssige og finansielle forbindelser med ligesindede partnere også fremme bæredygtig vækst og bæredygtige investeringer. Strukturreformer, herunder når de støttes af EU-midler, såsom genopretnings- og resiliensfaciliteten og andre EU-fonde, bidrager til at styrke medlemsstaternes konkurrenceevne ved at fjerne investeringsbarrierer, forbedre erhvervsklimaet og øge den økonomiske stabilitet.

(13) I EU genereres der rigelig opsparing til finansiering af investeringer og dets strategiske prioriteter. Euroområdet er nettoleverandør af kapital til resten af verden som følge af et vedvarende betydeligt overskud på de løbende poster, mens de interne investeringsbehov, bl.a. inden for FoU, ren energi, klimatilpasning, digital infrastruktur samt forsvar og rummet, fortsat er betydelige. Opsparings- og investeringsunionen[12] skal øge strømmen af intern opsparing til interne investeringer i overensstemmelse med målene om et dybt og velfungerende indre marked. Den har

[10] EUT L, 2024/795, 29.2.2024.
[11] COM(2025) 500 final.
[12] COM(2025) 124 final.

også til formål at give borgerne flere muligheder for at akkumulere velstand ved at investere på kapitalmarkederne og dermed mobilisere opsparing. Dette betyder en styrkelse af de private investorers deltagelse og finansielle forståelse, en mobilisering af aktiverne hos Europas store pulje af institutionelle investorer og en udvidelse af viften af finansieringsmuligheder ud over banksektorens tilbud til gavn for alle virksomheder – også nystartede virksomheder og vækstvirksomheder. Opsparings- og investeringsunionen indvarsler desuden et opgør med kapitalmarkedsfragmenteringen samt grænseoverskridende stordriftsfordele gennem et mere effektivt og harmoniseret tilsyn inden for det indre marked. Denne dagsorden bygger på vedvarende fremskridt med både kapitalmarkedsunionen og bankunionen. Ved at uddybe kapitalmarkederne kan private og institutionelle investorer, herunder arbejdsmarkedsrelaterede og personlige pensionsordninger, få adgang til mere diversificerede investeringsmuligheder i forbindelse med akkumuleringen af velstand til borgerne og kanalisere midler til europæiske virksomheder og europæisk infrastruktur. Samtidig ville en fuldførelse af bankunionen sikre en mere integreret, stabil og effektiv finansiel formidling på tværs af medlemsstater, mindske fragmenteringen og styrke det finansielle systems modstandsdygtighed. Tilsammen ville disse reformer gøre det muligt for euroområdet og Unionen som helhed at få den overmåde store opsparing til at arbejde internt og omdanne disse opsparede midler til katalysatorer for konkurrenceevne, innovation og sikkerhed.

(14) Euroen spiller en vigtig rolle som regional valuta, der i vid udstrækning anvendes som faktureringsvaluta i naboøkonomierne og som reservevaluta og dermed fungerer som et makroøkonomisk anker for stabiliteten i den bredere europæiske region. Den anvendes også bredt af europæiske eksportører og importører i deres transaktioner med resten af verden. Samtidig undergår det internationale monetære og finansielle system en gennemgribende forandring, der er præget af geopolitiske chok, voksende multipolaritet og hurtig teknologisk innovation. Anvendelsen af økonomiske og finansielle afhængighedsforhold som våben og truslerne om en sådan anvendelse har fremhævet sårbarheder i Unionens og euroområdets finansielle strategiske autonomi. En bredere international anvendelse af euroen ville støtte EU's strategiske autonomi, sænke finansieringsomkostningerne og reducere virksomhedernes valutakurseksponeringer, om end det ville være forbundet med nye ansvarsområder i henseende til opretholdelse af den makrofinansielle stabilitet. I den forbindelse ville udviklingen af en digital euro sammen med bestræbelserne på at øge interoperabiliteten mellem interne og regionale private betalingsløsninger bidrage til at styrke Europas monetære suverænitet og dermed mindske afhængigheden af ikkeeuropæisk finansiel infrastruktur og øge modstandsdygtigheden af Europas finansielle system og betalingssystem.

(15) Den finansielle sektor er fortsat modstandsdygtig. Resultaterne af Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds EU-dækkende stresstest i 2025 bekræftede, at de europæiske banker fortsat er stærke selv under et alvorligt hypotetisk økonomisk tilbageslag. Der er dog stadig store risici for den finansielle stabilitet, som fortsat er sårbar. I første halvdel af 2025 klarede banksektoren i euroområdet sig fortsat rigtig godt – understøttet af stærke kapital- og likviditetspositioner samt vedvarende rentabilitet – trods svækkelsen af de globale og interne forhold og faldende renter. Bankernes værdiansættelser er steget betydeligt siden medio 2024, mens aktivernes kvalitet indtil videre har holdt sig oppe og andelen af misligholdte lån generelt er stabil. Samtidig er den internationale situation blevet mere ustabil. Politisk usikkerhed og ustabile finansielle forhold på globalt plan øger risikoen for korrektion af aktivpriser og et fornyet pres på markederne for likviditet og statsgæld. Både banker og finansielle

formidlere, der ikke er banker, har betydelige eksponeringer mod handelsfølsomme sektorer såsom stål- og bilproduktion. Likviditetsmismatch og høj gearing hos finansielle formidlere, der ikke er banker, er en vigtig kilde til sårbarheder. Den voksende indbyrdes forbundethed mellem banker og finansielle formidlere, der ikke er banker, kombineret med betydelige forbindelser uden for EU med såvel andre finansielle formidlere, der ikke er banker, som markeder øger kompleksiteten og eksponeringerne, der på nuværende tidspunkt ikke er tilstrækkeligt synlige og overvågede. Der er fortsat risici i erhvervsejendomssektoren, som kræver nøje overvågning. Udviklingen på boligmarkedet fortjener også opmærksomhed, eftersom denne hænger sammen med bankernes udlån og den private gældsætning samt investeringerne og den økonomiske aktivitet mere generelt. I en situation med store geopolitiske spændinger får eksponeringen mod cyberrisici stadig større betydning som en central operationel sårbarhed, bl.a. for banker. Den finansielle sektor er endvidere eksponeret mod klima- og miljørelaterede risici. På denne baggrund vil sikring af den finansielle stabilitet kræve fortsat årvågenhed, fremadskuende tilsyn og styrket modstandsdygtighed i alle dele af det finansielle system, herunder gennem passende sikkerhedsnet,

HENSTILLER, at euromedlemsstaterne i perioden 2026-2027 træffer foranstaltninger på egen hånd og i fællesskab i Eurogruppen med henblik på:

(1) for at sikre finanspolitisk holdbarhed, at overholde de fastsatte nettoudgiftskurser, herunder, hvor det er relevant, den midlertidige fleksibilitet, der indrømmes for forsvarsudgifter i henhold til den nationale undtagelsesklausul; dette indebærer en passende differentieret finanspolitik samt en overordnet neutral finanspolitisk kurs i 2026

(2) samtidig med, at de fastsatte nettoudgiftskurser overholdes, at gennemføre mellemfristede finanspolitiske strategier, der skaber plads til de nødvendige udgifter i forbindelse med forsvarskapaciteter, styrker konkurrenceevnen og øger investeringerne i strategiske prioriteter; at omprioritere de nationale budgetter og træffe foranstaltninger til at øge effektiviteten, produktiviteten, kvaliteten og sammensætningen af de offentlige indtægter og udgifter, herunder ved at fremme en mere udstrakt anvendelse af privat forsikring mod tab i forbindelse med klimarelaterede begivenheder

(3) at afhjælpe flaskehalse i forsvarsindustrien for at sikre, at yderligere offentlige udgifter i overensstemmelse med køreplanen for forsvarsberedskab 2030 omsættes til rettidige og effektive forsvarskapaciteter; at fremme et EU-dækkende marked for forsvarsmateriel; at tilskynde til fælles udbud, der bidrager til at forbedre effektiviteten og interoperabiliteten og mindsker fragmenteringen

(4) at afslutte gennemførelsen af genopretnings- og resiliensplanerne senest den 31. august 2026 og støtte finansiering af investeringer i de efterfølgende år ved at koordinere national finansiering og EU-finansiering; at sikre udnyttelse af disponible EU-midler ved at benytte de muligheder, der blev indført med midtvejsgennemgangen af samhørighedspolitikken

(5) at fremme opkvalificering og omskoling af arbejdsstyrken med henblik på at øge produktiviteten og innovationskapaciteten og støtte strategiske sektorer; at forbedre uddannelsespolitikkerne for at forbedre uddannelsesresultaterne med særligt fokus på grundlæggende og digitale færdigheder og sikre en bedre overensstemmelse mellem efterspørgsel efter og udbud af færdigheder; at afhjælpe misforholdet mellem udbudte og efterspurgte færdigheder og de store regionale forskelle med hensyn til

færdigheder og udrustning med menneskelig kapital; at fremme jobkvalitet og øge arbejdsmarkedsdeltagelsen yderligere, herunder for underrepræsenterede grupper på arbejdsmarkedet; at træffe foranstaltninger til at lette mobiliteten på tværs af grænserne i det indre marked og den styrede lovlige migration for tredjelandsstatsborgere i erhverv med mangel på arbejdskraft; at styrke incitamenterne til at arbejde ved at flytte skattebyrden væk fra arbejde, herunder gennem målrettede reformer af skatte- og socialsikringssystemerne; at træffe foranstaltninger til bekæmpelse og mindskelse af fattigdom ved at beskytte og styrke såvel tilstrækkelige og holdbare sociale beskyttelses- og inklusionssystemer som adgangen til økonomisk overkommelige og bæredygtige boliger af høj kvalitet; at sikre en reel inddragelse af arbejdsmarkedets parter i den politiske beslutningsproces og styrke den sociale dialog; at sikre en reel inddragelse af arbejdsmarkedets parter i den politiske beslutningsproces og styrke den sociale dialog

(6) i overensstemmelse med national praksis og med respekt for arbejdsmarkedets parters og den sociale dialogs rolle[13], at styrke de betingelser, der støtter en holdbar lønvækst, navnlig for lav- og mellemindkomstgrupper, i overensstemmelse med produktivitetsudviklingen og under behørig hensyntagen til risikoen for inflation og forskellene i konkurrenceevnen i euroområdet

(7) at prioritere offentlige investeringer og tilskynde til private investeringer til støtte for forskning og innovation, industriel dekarbonisering, ren energi og digital omstilling, økonomisk sikkerhed og reduktion af strategisk afhængighed i alle værdikæder; at fremme ressourceallokering til sektorer og teknologier med stort vækstpotentiale og styrke innovationsøkosystemer, bl.a. ved at konsolidere forbindelserne mellem forskellige aktører såsom virksomheder, universiteter og forskningsinstitutioner og udvikle venturekapitalens betydning for finansieringen af nystartede virksomheder og vækstvirksomheder og fremskynde indførelsen af digitale og rene teknologier

(8) at fjerne interne hindringer og lovgivningsmæssige forskelle på nationalt plan samt afhjælpe tilbageværende mangler med hensyn til gennemførelse og overensstemmelse for at uddybe det indre marked og øge virksomhedernes effektivitet og ekspansionsmuligheder

(9) at fremme regelforenkling ved at udpege og afhjælpe unødvendige byrder og sikre vedtagelse af gennemsigtig og målrettet regulering, herunder ved at gøre effektiv brug af offentlige høringer og interessenthøringer i lovgivningsprocessen samt efterfølgende evalueringer af lovgivning

(10) at udvikle en europæisk opsparings- og investeringsunion, jf. Kommissionens meddelelse fra marts 2025[14], der fremmer konkurrencedygtige og velfungerende kapitalmarkeder og banksektorer med henblik på at kanalisere europæisk opsparing til langsigtede investeringer i navnlig de sektorer af europæisk økonomi, der har et stort vækstpotentiale eller strategisk betydning; at afhjælpe kapitalmarkedsfragmentering og hindringer for grænseoverskridende levering og forbrug af finansielle tjenesteydelser samt forskelle i national tilsynspraksis gennem

[13] I forbindelse med udarbejdelsen af efterårspakken for 2026 har Kommissionen og Rådet modtaget bidrag fra EFS og arbejdsgiverorganisationer. Se https://commission.europa.eu/publications/2026-european-semester-autumn-package_en.

[14] COM(2025) 124 final.

hurtige fremskridt med den kommende lovgivningspakke om integration af og tilsyn med kapitalmarkederne

(11) at tage skridt til at gennemføre Kommissionens henstillinger fra 2025 om forøgelse af tilgængeligheden af opsparings- og investeringskonti med forenklet og gunstig skattemæssig behandling[15] (september 2025) og om værktøjer til overvågning af pensionssystemer, pensionssporingssystemer og automatisk tilmelding[16] (november 2025) samt henstillingerne i meddelelsen fra 2025 om en EU-strategi for finansiel forståelse[17] (september 2025)

(12) at tage alle nødvendige skridt til at skabe en digital euro, fremme innovation og konkurrence på betalingsmarkedet og sikre fortsat bred adgang til og anvendelighed af pengebasen i en digitaliseret økonomi

(13) at fremme euroens internationale rolle og arbejde for yderligere at styrke dens globale betydning, herunder ved at afhjælpe sårbarheder i den europæiske finansielle infrastruktur

(14) at overvåge risici for den makrofinansielle stabilitet, herunder risici, der skyldes aktivernes kvalitet, rentetilpasning, klima- og miljørelaterede eksponeringer og indbyrdes forbundethed mellem banker og finansielle formidlere, der ikke er banker, både på centrale finansielle markeder og som følge af privat finansiering; om nødvendigt, at forbedre regulerings- og tilsynsrammen for sektoren af finansielle formidlere, der ikke er banker, for at sikre, at nye sårbarheder effektivt opdages og håndteres.

Udfærdiget i Strasbourg, den […].

På Rådets vegne
Formand

15 C(2025) 6800 final.
16 C(2025) 9300 final.
17 COM(2025) 681 final.